

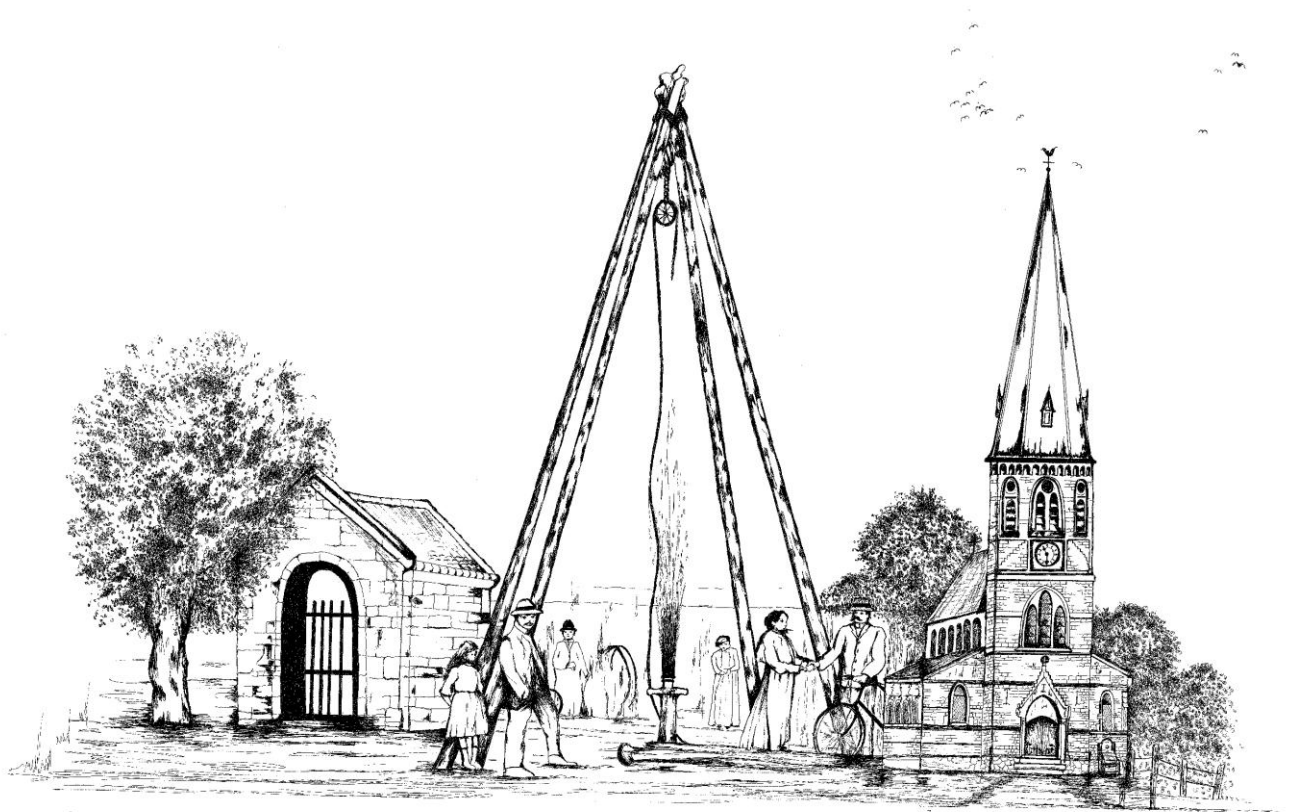
3630 Maasmechelen

België – Belgique

P.B-P.P

P 916776

Heemkundige kring 't oude grimbiaca
Schoolstraat 17 - 3630 Maasmechelen
Tel.nr. 089/ 76 29 68 en 0494-891564

12

't oude grimbiaca

B-3630 MAASMECHELEN

2 - 2016

Verantwoordelijke uitgever: Dubois Carlo, Engelstraat 7, B-3630, Maasmechelen

Inhoudsopgave

- 3. Gedenkmuur
- 4. Bedankt
- 5. Zoek de vereniging
- 6 Uit het belang.
- 26 Lezers schrijven ons.
- 31 @jean
- 34 Tentoonstelling "Opgrimbie geheiligd zij Uw naam"

Bestuursleden

Voorzitter: Carlo Dubois, Engelstraat 7, Opgrimbie tel.089 –762968

E-mail : ford.rs200@gmail.com

Secretaris: Alojz Rak, Schoolstraat 17, Opgrimbie tel.0494-891564

E-mail : lojzerak@live.be

Penningmeester: Marc Vanloffeld, Steenkuilstraat 143 Maasmechelen

E-mail : marc.vanloffeld@telenet.be

Activiteiten 2016 in het Wijkcentrum Hoekstraat 1

Elke eerste maandag van de maand info - avond van 18.00 – 22.00 uur, ingang zijkant Wijkcentrum Hoekstraat 1 Opgrimbie, foto's en documenten scannen we in of fotograferen wij. Tevens kunnen vanaf nu VHS videobanden omgezet worden naar DVD.

Voorwoord

Voor u ligt de twaalfde editie van ons tijdschriftje 't oude grimbiaca. Wat vliegt de tijd toch snel. Wij, als 't oude grimbiaca hopen dat op onze gratis geleverde verjaardagskalender reeds verschillende dagen staan, die jullie in de toekomst herinneren, aan blijde verjaardagen. Dit werd allemaal mogelijk gemaakt door erfgoedcel mijnerfgoed. Tevens zal erfgoedcel mijnerfgoed instaan voor onze volgende tentoonstelling, die dit jaar niet alleen in het wijkcentrum doorgaat maar eveneens doorgaat in onze kristoffelkerk.

Zoals velen onder jullie hebben mogen ondervinden, stond kerkhof Opgrimbie op de gemeenteraad van 29-03-2016 ivm de herinrichting. Daar werden door de gemeenteraadsleden de punten van 't oude grimbiaca van Opgrimbie besproken en kwamen ook de 593 handtekeningen van jullie aan bod. Op de gemeenteraad van 3 mei komt de gemeenteraad hierop terug.
BEDANKT VOOR JULLIE STEUN. Dit wordt vervolgd.

Voorzitter Carlo Dubois

Gemeente Maasmechelen
College van Burgemeester en Schepenen
Heirstraat 239
3630 Maasmechelen

Uw bericht van	uw kenmerk	mijn kenmerk	datum
24/4/2015	022 B	DC GEDENKZUIL OPGR	26/01/2016

Betreft: gedenkmuur begraafplaats Opgrimbie

Waarde Heer burgemeester,
Dames en Heren Schepenen,
Zoals U weet streeft onze heemkundige kring 't oude grimbiaca, al langer naar toestemming om een gedenkplaat te mogen aanbrengen bij de knekelpunt, waarop dan de namen van de mensen zouden kunnen worden aangebracht die aldaar herbegraven worden.
Hieromtrent werden reeds meerdere aanvragen aan uw gemeentebestuur gericht, en werden ook reeds meerder collegebeslissingen genomen.
De laatste twee beslissingen lijken dienaangaande van belang:
Daar waar op 19/12/2014 werd beslist op inderdaad het initiatief van een gedenkmuur terug bij onze vereniging te leggen, beslissing die door ons werd toegejuicht,...Werd in een beslissing van 24/4/2015, dit initiatiefrecht teruggedraaid, waarbij uw schepencollege terug het initiatief legde bij de gemeentelijke diensten, m.n. verwijzend naar de wenselijkheid van het aanbrengen van een maaskei.
Huidig schrijven wordt U gericht om dienaangaande verder duidelijkheid te verkrijgen: Wat is de stand van zaken van de gemeentelijke initiatieven, zoals die opnieuw werden aangekondigd in de laatste beslissing van College van burgemeester en schepenen op 24/4/2015?
In voormelde beslissingen werd trouwens verder gewag gemaakt van een zeer beperkt maatschappelijk interesse van ons initiatief, zinsnede die ons trouwens ook wel persoonlijk heeft geraakt : als bijlage maken we U dan ook een petitie over, ondertekend door meer dan 593 burgers, waaruit blijkt dat ons initiatief wel degelijk meer dan een groot maatschappelijk draagvlak heeft.
Kan U aan huidig schrijven het nodige gevolg geven ?
Kan U ons berichten?
Met vriendelijke groeten,

Dhr. Carlo Dubois
voorzitter ;
't oude grimbiaca
schoolstraat 17
3630 Maasmechelen tel: 089-762968

Heel veel dank voor het bezorgen van voldoende materiaal voor onze Verjaardagskalender.

Lieve Claesen

Ria Baccus

Hubert Terwingen

Zoek de vereniging.

Innovatie in kerkelijke gezangen

De h. Jozef Vanderhallen is thans gedurende 14 jaar lid van het zangkoor van Opgrimbie. Sedert 1965 hanteert hij tevens de dirigeerstok en wordt daarbij, in de kerk van het centrum althans, aan het orgel begeleid door de h. Leon Wampers.

Het verdwijnen van de Gregoriaanse gezangen heeft te Opgrimbie een waarachtige ommekeer veroorzaakt. Kijk, zegde ons de h. Vanderhallen, het Nederlands leent zich niet erg goed om gezongen te worden tijdens de eucharistievieringen. Latijn of zelfs Duits komen veel beter tot hun recht in de gezangen. Wij hadden contact gekregen met de h. Frie Van Otterdijk uit Achel. Deze is de componist van talrijke ritmische misgezangen die reeds door het zangkoor van Achel ten gehore gebracht werden. In de hulpkapel van de Heikant zijn wij toen ter gelegenheid van Kerstmis 1966 begonnen met de uitvoering van enkele ritmische Kerstliederen, o.m. « Nu seit Wellekome ».

KERK TE KLEIN

Dat was meteen de definitieve inzet. Samen met de zangers van de hulpkapel van de Heikant werd met Pasen 1967 voor de eerste maal in de kerk van het centrum de uitvoering van « Tieners vieren Eucharistie » op muziek van Frie Van Otterdijk ten gehore gebracht. De ritmische gezangen werden begeleid door het orgel en tevens door een orkest in regel.

De bijval was overweldigend en ter gelegenheid van Pinksteren, dag waarop tevens de plechtige H. Communie plaats had, zongen niet alleen de leden van het koor, maar ook de communicanten en hun ouders zelf de ritmische gezangen tijdens de plechtige Eucharistieviering.

Nog twee nieuwe muziekmissen werden achteraf ten gehore gebracht: « Zingt een Loflied » en « Laat ons samen blij zijn ».

Thans is het zo dat men in de hulpkapel van de Heikant minstens een half uur vóór de aanvang van de Eucharistieviering moet aanwezig zijn, wil men een plaats bemachtigen. De ritmische gezangen worden daar aan 't orgel begeleid door Gerard Dexters. De hulparchie kreeg trouwens en elektrisch orgel. Verder zijn er twee harmonica's, clarinet, banjo, viool en een volledige jazzbatterij. Niet alleen vanwege de inwoners van de Heikant zelf, maar ook van deze van andere gemeenten als Dilsen, Lanklaar, Mechelen-aan-de-Maas, enz., is er een grote belangstelling.

Aanvankelijk werden wij wel eens

verkeerd begrepen, aldus de h. Vanderhallen. Het is immers een hele overgang, van het Gregoriaans naar het ritmische. Zelfs werd ons door iemand gezegd dat wij regelrecht naar de hel zouden gezonden worden, maar dezelfde persoon was in de vier missen die wij gezongen hebben, tegenwoordig. Alhoewel het tempo der gezangen merkkelijk hoog ligt, gaat het hier niet om een jazzmis, maar wel om louter ritmische gezangen.

Wat het St.-Ceciliakoor uit Opgrimbie bereikt heeft met deze innovatie, is onmiskenbaar dat er thans zeker zoveel gelovigen, om niet te zeggen meer, de kerkdiensten komen bijwonen.

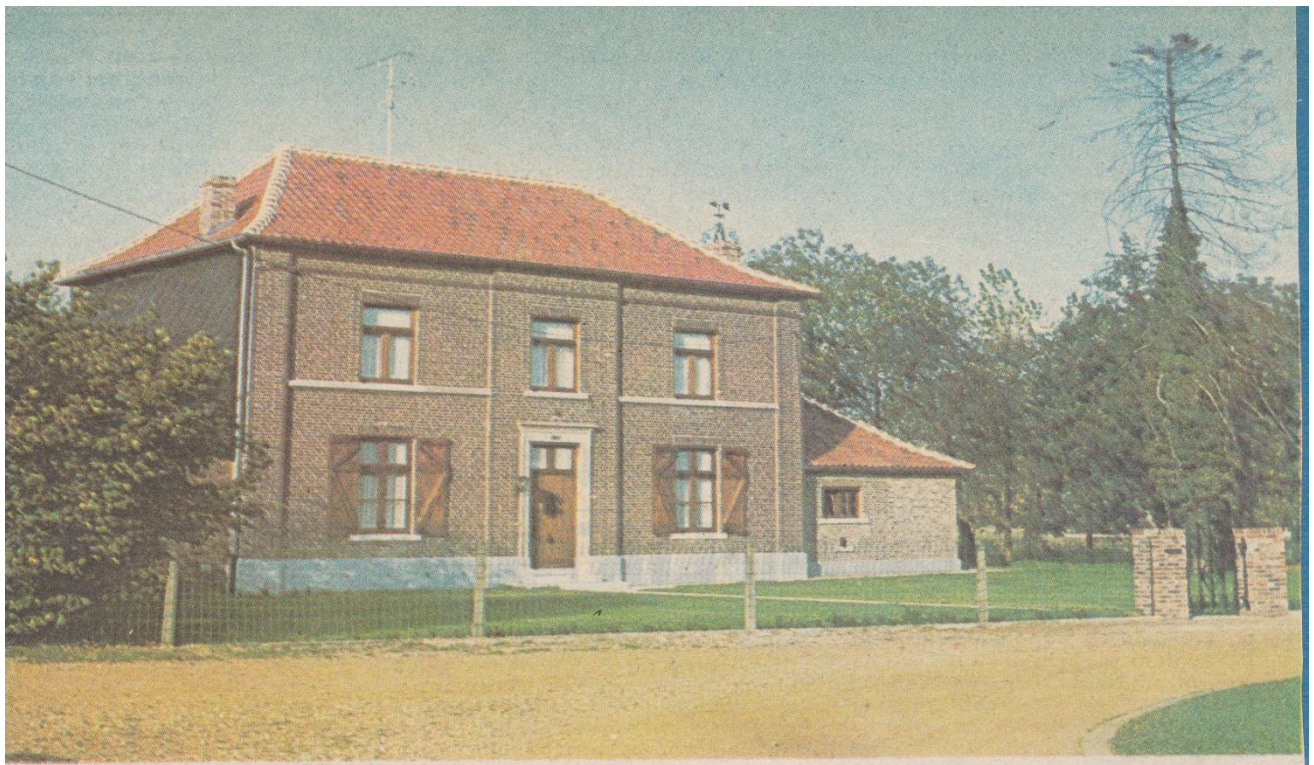
Graag onderlijnen wij dan ook de grote verdiensten, niet alleen van de dirigent en van de organisten, maar ook van al de leden van het zangkoor die zich bijzonder goed aangepast hebben aan de nieuwe gezangen, ook al heeft dat zonder twijfel veel uren repetitie gekost.

Dirigent Jozef Vanderhallen van het gemengd St.-Ceciliakoor van Opgrimbie.

(B.Z.)

130 jaar oude pastorie te Opgrimbie gerestaureerd

Opgrimbie heeft een van de oudste pastorieën van ons land. Ze dateert van 1846 en werd onlangs door architect Bormans prachtig gerestaureerd. De huidige pastorie moet bij haar oprichting aan «De Breul» zeker de vroegere pastorie vervangen hebben. Ze staat alleszins op historische vestingsmuren want reeds in 1562 moet op deze plaats een pastoorswoning gebouwd zijn, vermits in de Grimbiër geschiedkundige geschriften toen al sprake was van de labeurende pastoor die woonde op de mooie pastorie met grachten omgeven gelijk al de pastorieën van de Norbertijnen in deze tijd. Tussen de pastorie en de Wimmerbeek lagen vijvers (de Breul), verderop nog in de Vlotten. In deze vijvers kweekte men de vis die de Norbertijnen moest toelaten vlees te derven in de vasten (elke dag) en tijdens het jaar driemaal per week. De pastoor moest destijds een echt herenleven geleid hebben. We lezen in de Grimbiër geschiedenis (geschreven door Dr. M. Gorissen en H. Hermans): «De pastoor leefde als een kasteelheer op zijn slot; hij las

zijn mis, biechtte, gaf wat catechismus (als hij dat ook niet aan zijn koster overliet), schreef af en toe een testament of slechte een familiegeschil!»

Vanaf 1235 zijn de namen van de Grimbiër parochieherders gekend. In 1795 wordt alles op de Franse leest geschoeid. Alle lokale vrijheden werden afgeschaft en de abdij van Hocht werd als alle kloosters door de Franse overheersers opgeheven terwijl de bezittingen verbeurd verklaard werden. De gronden van Hocht te Opgrimbie werden in 1796 openbaar verkocht. De pastoor dook onder en de kerk werd gesloten. Dank zij Johannes Stans kwam deze inwoner van Opgrimbie die te Mechelen kapelaan was 's zondags mislezen te Opgrimbie. In 1808 werd J. Stans pastoor te Opgrimbie en kregen de parochianen weer hun dagelijkse mis.

Na zijn dood werd J. Stans opgevolgd door Johannes B. Frijns. Van bij zijn wijding (in 1828) tot bij zijn dood (in 1880) bleef E.H. Frijns pastoor te Opgrimbie.

Hij bouwde dus ook de pas-

torie rondom 1846 want boven de ingang deur is in de stenen stijl het jaartal 1846 gekapt. Pastoor Frijns heeft al zijn activiteiten opgetekend in een register die nu bij pastoor Claes (sinds midden augustus te Opgrimbie aangesteld) berust.

De huidige kerk van Opgrimbie werd gebouwd onder pastoor Hennekens die er geestelijk hoofd was tussen 1903 en 1913. De eerste steen van de Grimbiër parochiekerk werd in 1905 gelegd en op 6 juni 1906 had de wijdingsplechtigheid plaats.

In al die jaren is de 130 jaar oude pastorie erg vervallen geraakt bij zoverre dat ze onbewoonbaar was. De kerkraad van Opgrimbie vatte dan het plan op de pastorie te laten restaureren. Met de medewerking van de gemeentelijke overheid lukte dat, zodat de nieuwe pastoor nu in een vernieuwd herenhuis woonachtig is.

Onze illustratie geeft een beeld van de huidige staat van de oude Grimbiër pastorie in sobere stijlvolle Maaslandse trant.

Kleedkamers officieel in ^{3/4} gebruik genomen te Opgrimbie- Maasmechelen

Het afgelopen weekend waren de mensen van Opgrimbie en dan meer bepaald dezen uit het voetbalmidden in feeststemming. Op het voetbalterrein van Grimbie 69 werden immers de kleedkamers en de daarbij behorende verbruikzaal plechtig in gebruik genomen.

Thans werden de vruchten geplukt van de actieve inzet van het bestuur, de spelers en supporters, door de verwezenlijking van een in rustieke stijl gebouwd kleedkamerscomplex met ultramoderne sanitaire installaties. De nieuwe accommodatie meet 28 bij 5 m en bevat twee kleedkamers, een scheidsrechterlokaal, een bergplaats en een ruim cafetaria. De kosten bedroegen nagenoeg twee miljoen fr.

Tijdens een officiële plechtigheid werd het nieuwe gebouw opengesteld. Talrijke genodigden, waaronder burgemeester Smeets, politiekommissaris Witters, pastoor Claes en leden van de gemeente- en sportraad namen aan de plechtigheid deel.

De dankwoorden van Grimbie-voorzitter Robert Simons tijdens het inleidend woord betroffen benevens het Maasmechels gemeentebestuur,

eveneens architect Bormans en aannemer Vanderhallen. Verder benadrukte de voorzitter de stijgende prestaties van de club die toch in twee jaar tijd twee kampioentitels veroverde. Bovendien strijd Grimbie 69 momenteel in de bovenste gelederen van de 2de Prov. reeks.

Met doorknippen van het erelint door burgemeester Smeets werden vervolgens de kleedkamers officieel opengesteld. Burgemeester Smeets wees op de vele moeilijkheden, die er gerezen waren vooraleer met de definitieve aanvang van de werken kon begonnen worden. Vooral door het feit dat het sportcomplex in de «groene zone» lag was er nogal tegenstand van Stedebouw Limburg, aan het landelijke mocht immers niet geschaad. Dank zij ontwerper Bormans lukte het nadien toch met het huidig gebouw tenslotte als resultaat.

Pastoor Claes van Opgrimbie zeggende de lokalen waarna de genodigden in de nieuwe lokalen rondgeleid werden. De plechtigheid werd besloten met de erewijn geschonken in het gloednieuwe cafetaria. Even later ving de wedstrijd Grimbie - Dilsen aan, waarvan burgemeester Smeets de aftrap nam.

Burg. Smeets van Maasmechelen knipt het lint en opent de nieuwe kleedkamers.

Toneellustrum bij Landelijke Gilde

Maasmechelen-Opprimbie. - Vandaag brengen de Landelijke Toneelvrienden op de planken van het Gemeenschapscentrum aan de Hoekstraat te Opprimbie de première van hun nieuwste stuk. «Dalles en co», zo heet het toneelwerk. Een klucht in drie bedrijven in een regie van Jacky Engelen. Metten ook het eerste lustrumwerk sinds zij in 1983 voor het eerst met hun activiteiten in het amateurtheater van start gingen.

De klucht «Dalles en co» speelt zich af wanneer in een familie een kamer verhuurd wordt aan twee onbekende en simpele heren. Wanneer men achterhaalt dat zij een gerechtelijk ver-

den hebben, komen de verrassingen pas goed tevoorschijn. De rollen in deze klucht worden gespeeld door Theo Van Vlierden, Francis Gouverneur, Margriet Vanderhallen, Jose Crijs, Elly Geerts, Rik Opsteyn, Marie-Eve Claesenen Julien Vanderhoeven. De voorstelling begint vandaag zaterdag 17 januari om 20 uur. De zaal heeft genummerde zitplaatsen en kaarten in voerverkoop zijn te verkrijgen op het telefoonnummer 76 02 70.

ZIEKENZORG

De optredens die de toneelgroep binnen de Landelijke Gilde van Opprimbie dit jaar ondernemt, worden

gehouden ten voordele van Ziekenzorg en voor de verwarming van de kerk. De toegang bedraagt 100 fr. Verdere optredens zijn voorzien op morgen zondag 18 januari en volgende week zondag 25 januari, telkens om 20 uur.

Vermelden we tot slot nog dat, buiten de acteurs en actrices, medewerking wordt verleend door Gerard Vanderhallen (voorzitter), Vivianne Maes (Grime), Albert Maes en Robert Watson (licht en geluid) terwijl Gerard Vanderhallen, Robert Watson, Albert Maes, Raymond Crijs, Julien Vanderhoeven, Francis Gouverneur, Rik Opsteyn en Theo Van Vlierden voor een prachtig decor zorgden en Anja Claes voor de rekwisieten.

Henri Dexters wordt zondag honderd

«Eeuwige» elektriciens klimt in hoogtewerker

MAASMECHELEN/OPGRIMBIE — Als middelste in een reeks van negen kinderen moest hij reeds als knaap op de boerderij en in het veld flink mee aanpakken; als "ellentriker" plantte hij het Maasland vol houten verlichtingspalen en bracht zo ook de eerste straatverlichting in Opgrimbie. Om soldaat te worden in de Wereldoorlogen I en II was hij respectievelijk te jong of te oud. Nooit gerookt en nooit gedronken maar hij eet, ook nu nog, dagelijks vier keer. Dokter en apotheker hebben aan hem nog niets verdiend, want hij kan meer dan alleen maar zichzelf redden: hij spit, bezaait en beplant nog altijd zijn ruime tuin, maait de wei met een "machientje", hakt en zaagt nog het hout voor de allesbrander. Voorts blijft hij iedereen verbazen door nog dagelijks rond te fietsen en uit zijn heldere geest en sterk geheugen verhalen uit vroeger tijden op te diepen, die hij dan rijkelijk doorspekt met kwinkslagen. En voor de fotograaf klom hij zonder iemands hulp in de cabine en later in de werklift van een Interelectra-hoogtewerker en liet zich optillen tot aan de dakgoot van zijn huis. Daar inspecteerde hij met kennersblik de isolatoren die hij daar decennia geleden zelf gemonteerd had. Onze "stuntman" is Henri Dexters, die we vandaag feliciteren om zijn eeuw gezondheid.

Henri, roepnaam (H)Arieke, werd geboren in Opgrimbie op 12 oktober 1897 als vijfde van negen kinderen. Hij somt even hun namen in volgorde op. Van zeven tot tien jaar liep hij school. Arieke: «Ik kwam pas na de ochtendspieletijd in de klas. Tot dan moest ik de koeien hoeden. Mijn ouders hadden dat zo afgesproken met de "meester". Ik begrijp nog altijd niet hoe die man ons heeft kunnen leren lezen en schrijven, want hij moest gelijktijdig les geven aan vier verschillende studiegaren.» Arieke ging graag naar school, want dan hoefde hij thuis niet te werken. Weinig school dus, maar Henri leest wel nog elke dag twee kranten. «Ge kunt in het leven niet genoeg weten. Daarom moeten die jonge snaken duchtig leren. Dan krijgen ze goed werk en kunnen ook in de weekde cravat-

te omdoen.» Terloops: smaak is volgens Arieke iedereen beneden 60...

Rotte paal

Werken heeft zijn leven behoerst. Eerst bij de gemeente, later bij Interelectra heeft hij zijn pensioen verdiend als elektricien. Hij heeft houten, geteerde verlichtingspalen geplant, daarop "potjes" (isolatoren) en lampen geplaatst en draad getrokken tot in Kinrooi en in Zutendaal. Met weinig gereedschap en alle verplaatsingen per fiets. «Als ik soms droom, is het altijd van mijn werk vroeger. Dan zie ik me weer aan de slag met Miel Kuypers en Chris Bemselmans.» Eenmaal heeft Arieke geluk gehad. «Ik zat voor een herstelling bovenaan een paal toen die plots omviel.

Samen met een Interelectra-man liet eeuweling Arieke zich in de hoogtewerker optillen tot aan de dakgoot, waar hij de door hemzelf gemonteerde elektriciteitsdraden en isolatoren even kon controleren. Arieke mocht tevreden zijn: stielmanswerk blijft stielmanswerk! (Foto: S.H.)

Verrot bij de grond. Het bleef bij veel schrik en wat schrammen.» zegt hij nu lachend.

Sedert zijn vrouw Helena Vranken overleed in januari 1995, wonen Arieke en dochter Maria samen in het huis waaraan de eeuweling in 1945 stevig heeft meegebouwd.

Maria: «Daarmee kwamen twee zusters uit het vroegere klooster van Opgrimbie pa feliciteren. "Dat ik 100 geworden ben, daar kan ik toch niets aan doen", heeft

hij hen geantwoord.» Gisteren liep hij tussen de buurtbewoners die doende waren huis en straat een feestelijke tint te geven. Het was toen dat hij zonder enige hulp in de hoge cabine klom van een vrachtwagen van Interelectra en later in de lift van de hoogtewerker. Heerlijk om zo honderd te mogen worden. Arieke vindt er niets bijzonders aan. Opgrimbie wel en zal daarom zijn eeuweling morgen zondag uitgebreid vieren. S.H.

Appartement in bedrijfsgebouw gaat in de vlammen op

Foto: Sylvester HOUSEN

MAASMECHELEN

Een brand heeft dinsdag rond 19 uur voor miljoenen schade aangericht in het appartement op de eerste verdieping van het bedrijfsgebouw Custafer in de Kerkstraat in Opgrimbse. Zaakvoerder Albert Deben: «Ik zat nog in het kantoor te werken, toen de huurder mijn kantoor kwam binnengestormd met de kreet *Brand! Kom gauw, het brandt in de living!* We hebben dan met twee grote blusapparaten van 10 en 16 kilo het vuur trachten te doven, maar zijn daar niet in geslaagd. Door de felle rook heen zijn we in paniek naar beneden gelopen, en hebben we ons zo in veiligheid kunnen brengen.» Het is niet duidelijk

hoe het vuur is ontstaan. In de woonkamer staat wel een haard. Mogelijk gaat het om een uit de hand gelopen schoorbrand.

De zaakvoerder alarmeerde de brandweer. Het Maasmechelense korps was in minder dan 10 minuten ter plaatse met 10 wagens. Toen sloegen de vlammen al door het dak en waren de gevelplaten hier en daar al gedeeltelijk weggebrand. De brandweer van Maasmechelen heeft de hulp van de collega's van Genk en Bilzen moeten inroepen. «Toen we hier aankwamen, konden we niet meteen beginnen spuiten: we hadden geen druk op de waterleiding. Genk is dan gekomen met watertanks,» aldus een spuitgast.

Het hele complex uit indu-

striële metalen gevelplaat bestaat uit drie grote delen: een doe-het-zelfwinkel met kantoorruimte, daarachter een opslag- en een werkruimte voor de montage van kleine aanhangwagens, en op de eerste verdieping een appartement. Dat wordt bewoond door een werknemer van het bedrijf, samen met zijn vrouw en kind.

In '94 zijn de werkplaats en een gedeelte van de stapelloods ook al eens in de vlammen opgegaan. Gisteren zijn het appartement en een deel van de winkel door het vuur vernield. In het kantoor en elders in de winkel is er waterschade. De schade loopt in de miljoenen. Niemand maakte gewond.

S.H.

Lezers schrijven ons

De gemeentelijke basisschool van Opgrimbie op sneeuwklas in de jaren zeventig. Hier volgt een waarheidsgetrouw reisverslag uit de eerste hand.

De Krokusvakantie is vaak een vakantie die de nodige vrieskoude en de erbij horende sneeuwpret voor onze kinderen in petto heeft. Soms laten de Armands Pien of weervrouwen het afweten en zoeken we de sneeuw(ellende)pret op in het buitenland. Onder impuls van het toenmalig schoolhoofd Frans Vranken en met een oudercomité om u tegen te zeggen werd besloten om voor de allereerste keer deel te nemen aan de Sint-Paulus Jeugdkampen. Ons klasje, het zesde leerjaar, was dolenthousiast. Alle voorbereidingen en voorafbetalingen werden zorgvuldig nagetrokken en gecontroleerd. Die bewuste ochtend stond de verzamelde pers (!!), de collega's en de vele ouders met een wegpinkend traantje ons uit te wuiven. De trip van ongeveer 600 km bracht ons in het pittoreske dorpje Stanzach, gelegen in het Lechtal, de bakermat en thuisadres van de St.-Paulusjeugdkampen.

Die avond en uiteraard ook de volgende avonden schaarden we ons rond de majestueuze en kolossale speksteenkachel ten huize van Tante Milly. Wat een gezellige en behaaglijke warmte, wat een heerlijke en spontane familiale sfeer bij deze Tante. Zij gaf ons allen, alsof we haar eigen kinderen waren, een gevoel van eenvoud en huiselijkheid. 's Anderendaags voltrok zich voor onze knipperende oogjes een ongelooflijk tafereel. Waar er de avond ervoor maar enkele vlokjes sneeuw waren te bespeuren lag nu een heus dik sneeuwtapijt. De vallei van het Lechtal werd omgeven door bergen met dennenbossen

gehuld in een sneeuw witte vacht.. Wat voelden we ons klein en nietig in dit spektakellandschap!

In de voormiddag werden de skischoenen en bijhorende latten en sticks gepast en uitgeprobeerd. De eerste skiles kon beginnen! Die kennismaking met de loodzware skischoenen, de glibberige skilaten en die gekke gekromde stokken in onze handen zorgden voor de nodige hilariteit. Achteraf was er ook nog een proefje om met een plastic zak een schuifafke te plegen op een hellingske van niks! In grote mensentaal lijkt dat op bobsleeën. En dan kwam er het vieruurtje: tante diende de dampende chocomel op in reuzegrote mokken, de Markskes van de TV zaten hier bij elkaar!! Het avondeten werd voorzien tegen zes uur, half zeven. Dus was het nu hoog tijd om onze schoolse kennis bij te spijkeren. We hadden allemaal een logboek opgesteld door de Sint-Paulus Jeugdkampen dat we dagdagelijks probeerden in te vullen zodat we achteraf konden aantonen dat onze skireis niet alleen ontspannend maar ook schools was georiënteerd!! Ook het thuisfront had recht op een uitgebreid verslag en dus werd besloten om individueel een brief te sturen naar onze relaties thuis. We merkten al snel dat onze leerlingen, onze pleegkinderen, graag hun trapatsen in overtreffende trap wilden neerschrijven. Ene zekere Douglas, zijn mama en papa hebben jarenlang de Erica uitgebaat, was terecht onze grootste fantast. Hij vertelde in zijn brief dat een verschrikkelijke sneeuwlawine op hem was afgekomen en dat hij op het allerlaatste moment was kunnen wegspringen voor het aanstormend geweld. Meester Frans vroeg Douglas wat er werkelijk was gebeurd. Nu bleek dat op de garage van Tante Mily een sneeuwlaag van wel veertig cm lag, heeft een of andere onverlaat een vette sneeuwbal er op gegooid. Feit is dat een groot deel sneeuw naar beneden schoof en zo onze onfortuinlijke Douglas bijna bedolf!! Bij onze terugkomst was dit fait divers het gespreksonderwerp bij uitstek.

Beste,

Ik ben Bert Devisé en hoop op dit e-mail adres, conform het net, bij Carlo Dubois van de Heemkring grimbiaca uit te komen.

Mocht jij meer informatie hebben betreffende mijn interesse naar de herkomst van de naam "Klein Spanje" als volksbenaming voor Opgrimbie, dan had ik dat graag vernomen.

Echter als heemkundige zal jouw interesse zeker verder gaan, m.a.w. er moet toch ergens een historicus in de regio zijn die daar méér en juiste informatie over kan geven.

Met méér informatie bedoel ik bewijsstukken die de volkse mondelinge overlevering overstijgen.

Inderdaad het is algemeen geweten dat er "Spaanse genen" in sommige families in Opgrimbie aanwezig zijn a.g.v. de Spaanse bezetting.

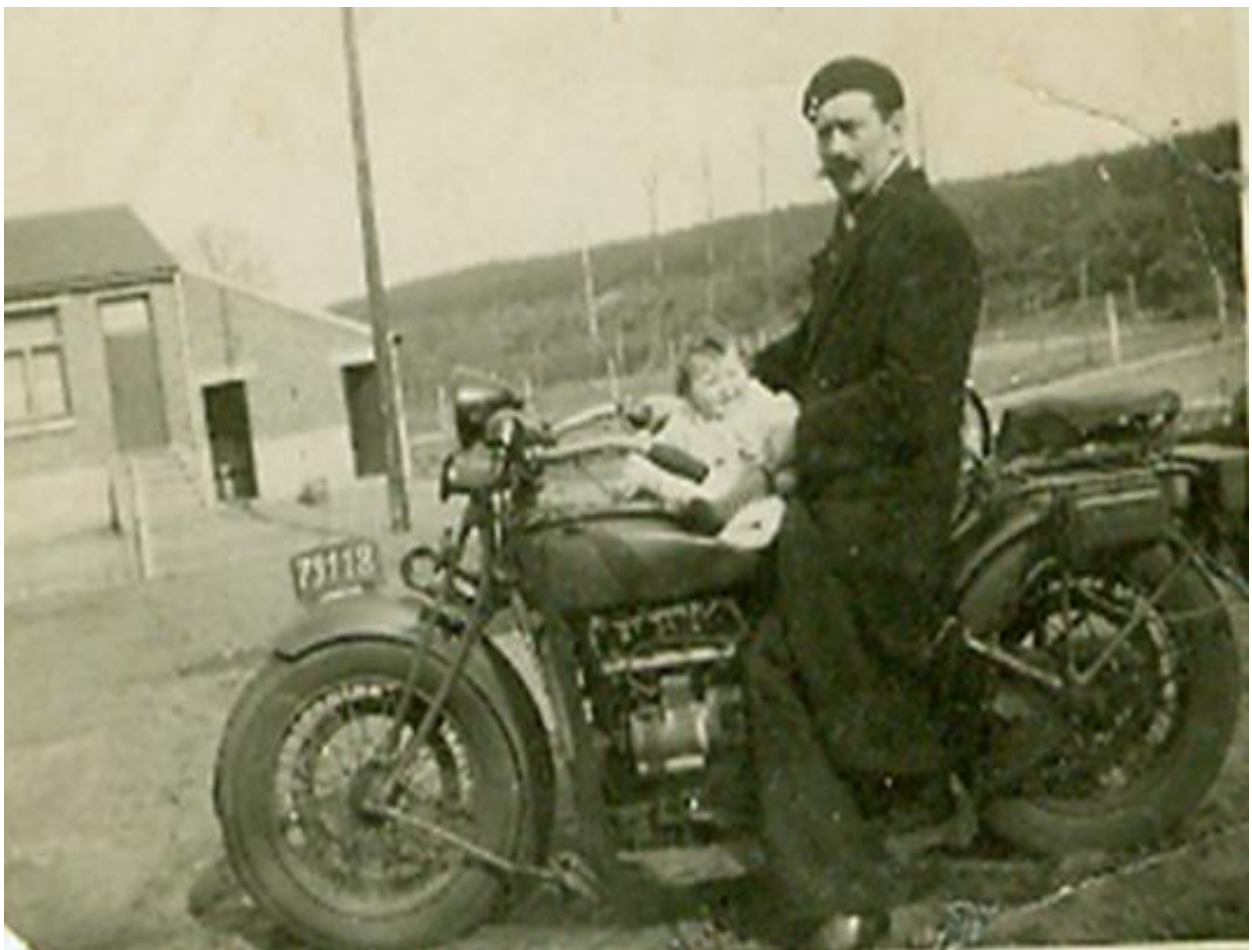
(o.a. Meijers, Wampers etc.)

Mijn interesse is des te groter, aangezien ik gehuwd ben met een échte Spaanse (mijn broer Mark met haar zus).

Een Spanjaard gehuwd met een Spaanse...de wereld is klein toch.

Allez, ik hoor het wel.

Gr. Bert

Beste Bert

Tijdens het doorzoeken van het naslagwerk van de vader van één van onze bestuursleden, tevens cultuurprijswinnaar in Maasmechelen, Flor Vanloffeld. Vonden wij in zijn archief meerdere bewijsstukken dat Opgrimbie tijdens de periode van de Lorreinen en Spanjaarden bijna volledig bezet was door soldaten. Zeker omdat in Rekem maar liefst 6000 soldaten lagen die de hele regio bezet hielden. Tijdens deze periode gingen tevens de molens van Opgrimbie in vlammen op. En na de val van Maastricht bleven zwervende soldaten nog jarenlang teren op kosten van de bewoners. Indien u meer hierover wilt lezen hoe het Mechelen aan de Maas samen met Opgrimbie is afgegaan tijdens deze periode raden wij u zeker aan het boek “Bloedsporen door Limburg” te lezen geschreven voor Flor Vanloffeld.

Brand legt pas gekochte woning in de as

• **MAASMECHELEN**
Sylweert HOUTSEN

In de nacht van zondag op maandag is brand uitgebroken in een leegstaand huis in de Kerkstraat in Opginrikke. Het huis was pas verkocht. De brand is kort voor 4 uur opgemerkt. Eigen buurvrouw, geboektend glas, vervulde de Evidense brandweer. Die kon niet meer beletten dat het vuur de hele woning in de as legde. Wel konden de spuitkasten voorkomen dat de brand langs de achterkant van het planische dak van de veranda naar de aangrenzende woning oversloeg. Het verandadak werd gedeeltelijk vernield. Rond 6 uur was het vuur onder controle.

Volgens de buurman was het huis tien dagen geleden van eigenaar verwisseld en stond het nu leeg. Verleden zaterdag was de nieuwe eigenaar, Heert Haemers uit Opginrikke, bijgevoerd met de heerhaeling. Om 8 uur hadden de buren hem nog niet zien opdagen en ze twijfelden ervan of hij wel op de hoogte was van het trage feit. Broer Georges Haemers: «Nee, Heert weet tunderdaad nog van niets. Die zit van verleden zaterdag voor een paar dagen met vrouw en kinderen eigens aan de zee.» Over de precieze oorzaak van de brand vast aan voorlopig in het duister. Het parket van Tongeren stamde het labo van de gemeentelijke politie ter plaatse.

«Dit was 25 jaar mijn huis,» rouwende de vorige eigenaar Albert Beckers, bij de uitgebrande woning. (Foto: S.H.)

De pot op

Even de tijd terugdraaien.

Het hoofdpersonage in dit stuk surfte als verslaafd op allerhande internetfora. Uit pure gemakzucht met medegebruik van de nickname Richaar Modderfokker den Derde. Waarvoor dank aan Tom Lanoye.

Op een van die sites injecteerde ene Anna Petrovna (nickname gekozen met dank aan Anton Tsjechov en diens eerste toneelstuk Platonov) een post omtrent parkeer- en verkeersproblemen in haar omgeving.

Die berichten gingen doorgaans in tegen politieke beslissingen van nationaal belang. Nog meer contestatie bracht Anna naar buiten bij het duiden van plaatselijke oplossingen die er ondanks het onder de arm nemen van duurbetaalde studiebureaus niet kwamen vermits zulke items aan het einde van de paternoster het daglicht nooit zouden te zien krijgen.

En Anna Petrovna besloot: het meest spijtige is nog altijd dat mensen dan zeggen: er is aan die politiciers toch niks te doen. De club in het gemeentehuis bepaald de gang van zaken. Ze zetten ons met de rug tegen de muur.

Richaar bedacht een antwoord. Gebruikmakend van zijn vingers beroerde hij het toetsenbord van de stilaan op z'n laatste benen lopende Apple en omschreef een oplossing zoals die niet zo lang voordien in zijn eigen straat in gebruik genomen was.

Zowat anderhalf jaar geleden kregen we in mijn oude dorpskern Grimdeneyk van de gemeentelijke overheid een buitenmaats cadeau. Vanwege reeds heel die tijd de rol vervuld te hebben van elfde wiel aan de wagen, niks te veel en te vroeg na jaren fusiepolitiek.

Terloops: van een soortement inhuldiging kwam er niks in huis. Een paar flessen Champagne waren te veel gevraagd.

In de volksmond werd het object 'de Poort' gedoopt. Zoiets als de Brusselse Poort in Dendermonde. Alleen was men daar in de veertiende eeuw zo snugger geweest het monument te posteren in een park zodat paard, kar, koe en de landman zelf hun weg konden vervolgen zonder trauma's op te lopen.

De inrichting hier moest dienen om al te ijverige wegridders in toom te houden omdat de sloebbers tijdens het autorijden over onze Oude Herebaan dachten op iets als de race planet te vertoeven. Fout liep het alreeds na drie dagen.

'Men moet er even gewoon aan raken, dat vraagt een beetje aanpassing. Alles went.' suste de Schepen van Openbare werken met zachtaardige vriendelijkheid.

'Wennen? Neen!' schreef Richaar. Zelfs niet na ongeveer achttien maanden. Het is inmiddels duidelijk: de bedoelde installatie ligt nu reeds al die tijd bij de meeste bewoners als de zwaarste aller Maaskeien op de maag.

Nadat Richaar Modderfokker den Derde later op de dag ook nog een foto van het versmallende onding op de site gepost had, oordeelden enkele bezoekers dat dit verkeersmeubilair wel degelijk als een goede oplossing mocht aanzien worden.

Een liberaal gezinde Pajotter, sales manager in de rode bietensap-business, drong aan om de burgemeester te feliciteren omwille van de excellente maatregel.

Onverwijld klikte Richaar een volgende post aan.

Een Lokerse forumgenoot gaf als tip: Hang daar een flashy neonverlichting met flikkerende lampen boven, plus de tekst "WELKOM".

Ter informatie: puur uit gemakzucht hanteerde deze Oost-Vlaming de schuilnaam Meneer Guggenheimer. Met dank aan Herman Brusselmans.

Neen Meneer Guggenheimer, dat voorwerp staat voor negentig procent van de bewoners in de weg, schreef Richaar als reactie richting het Waasland. Het is een doorn in vele ogen. Wat zeg ik: een hele rozenstruik. Een bijna honderdjarige wil per se dagelijks met de fiets naar de avondmis. Die mens raakte zodanig van slag bij de passage van het gedrocht dat hij tegen de pastoor zei: 'Wat is dat daar nu? Zo'n mallotige constructie. Een sta-in-de-weg voor Jan en alleman. Moet een mens daar zo oud voor zijn geworden? Ik ben helemaal van mijn afgeroomde melk.'

Als ik meerdere dorpsgenoten aanhoor wordt er eens goed gelachen met wat die werkmannen van de gemeente na het krijgen van de opdracht hier hebben moeten neerplanten. Een olifantenpaadje hebben we gekregen terwijl men had kunnen kiezen voor kopieën van de Eiffeltoren en de Big Ben omdat het oog nu eenmaal ook iets hebben wil, zei me iemand met op zijn gezicht een expressie van cynisme.

En van al mijn lessen wiskunde, beste Meneer Guggenheimer, is er tussen mijn grijze cellen slechts één -1- enkele regel blijven hangen: De kortste weg tussen punt A en punt B is de rechte.

Dat kon de man nabij de Durme niet weerleggen, maar omdat Grimdeneyk honderddertig kilometer verwijderd ligt van zijn strikt persoonlijke deur schreef Meneer Guggenheimer dat hij dringend zijn vrouw moest gaan helpen bij de bereiding van een portie Lokerse paardenworsten naar het recept van haar grootmoeder.

Stuur er mij een paar op, eindigde Richaar bij wijze van kwinkslag het forumgesprek. Goed wetende dat het een moeilijke bevalling zou zijn, zo'n Lokerse paardenworsten versassen via het world wide web.

Wat was voor Richaar Modderfokker enzovoort zelf de eerste reden van tegenkanting nopens het metalen misbaksel? Goed beseffend dat hij in zijn résistance misschien beter gekozen had voor Julius Caesar als alias. Kreeg Grimdeneyk na diens doortocht immers niet de bijnaam Klein Italië toebedeeld?

Welnu, het zit zo. Een lange werkdag zit er op. Je vertrekt voor een rit van elf kilometer in de strikt persoonlijke vierwieler die niet beter weet dan je gezond en wel thuis te brengen. Alles gaat vlot tot ongeveer kilometer vijf. Daar dienen zich in de onderbuik de eerste, niet te verwaarlozen krampen aan. Er volgen een stuk of vijf verkeerslichten die natuurlijk op rood schieten. Stoppen. Wachten! Een oefening in surplacen. Aan dat laatste signaal is het nog twee kilometer tot de voordeur. Geen inschikkelijkheid. Stilstaande fase. Wachten!

Je zal het altijd meemaken: die spasmen verhevigen kwellend. Over de jaren is het vaker voorgevallen, op de valreep dikwijls goed afgelopen, Jep!, sommige keren eindigde het faliekant.

Oké, er moet onder een brug doorgereden worden. De snelheid wordt fanatiek opgedreven. Race planetgewijs. Verre van een probleem. Tot op de dag dat er honderd meter na de brug die belemmerende, irritatie opwekkende, schabouwelijke wegvernauwing in Geef acht!-houding ten tonele verscheen.

En dan mag Molière gezegd hebben: “Hoe groter het obstakel, des te groter de glorie van de overwinning.” Die hele Molière, Frans toneelschrijver en acteur die leefde tussen 1622 en 1673, had verre van last van onooglijke impedimenten zoals 'de Poort'. Of hij in zijn dagen ongemakken ondervond van de darmcontracties... (???)

Maar Richaar Modderfokker den Derde dus wel. Op de terugweg van de job. Nadat daar de directie, zijnde een ware Iron Lady, tegen hemzelf of een collega, om weer eens een of andere stompzinnige reden uit de bol gegaan was op een wijze die vanwege de decibels de halve dorpsbuurt op de stoep had doen verschijnen.

De uitrijdende voertuigen hebben voorrang aan de versmalde klip. Stoppen. Wachten! Een woord dat er sowieso te veel aan was in het woordenboek van Richaar. Tweehonderdvijftig meter nog. Met meer zweet op het voorhoofd dan vergoten tijdens al de voorbijgane werkuren wordt de voordeur gehaald. En dan... eindelijk... ten lange lesten... is daar... de pot.

Een volle aflaat, je kan hem verdienen. Sputterend.

Toen Meneer Guggenheimer uit Lokeren een paar weken later bij wijze van gezonde belangstelling de situatie nog een keer aanhaalde typte Richaar de volgende respons: Het mooie van alles is nu, heeft iemand me intussen verteld: de man die dit voor elkaar heeft weten te krijgen, noem hem de lobbyist van de Oude Herebaan, heeft zijn koffers gepakt en is verhuist naar een andere stad, twintig kilometer verderop. Voor mezelf mag het mislukte stuk art deco nog altijd de pot op.

Goed bedoeld schreef de man aan de Durme: Ach jongen, heel de wereld komt in orde. Ja maat, schreef Richaar Modderfokker den Derde, bij wijze van repliek: In het hiernamaals.

Gebruikmakend van het moment voegde hij hier aan toe: Ha ja tiens, beste Meneer Guggenheimer, hoe zit dat met die paardenworsten? Komen die nog of komen die niet? Weken schoven op, geholpen door de tijd. Het werd maart. Stilaan kwamen de Federale verkiezingen als onderwerp aan bod op het forum. Hoe langer hoe meer verschenen er berichten van vorte fascistoïde racisten. Op het xenofobe af.

Richaar hield het voor bekeken en naarstig tikten z'n vingers: Ik blaas de aftocht. Iedereen gegroet. Iemand die de nickname Pieter Bas bezigde omdat hij in zijn jeugd jaren herhaaldelijk Godfried Bomans gelezen had, en het forumgewijs nooit onder stoelen of banken had gestoken een raszuivere Antwerpenaar te zijn, reageerde hierop sneller dan het licht met Motituri te salutant.

Bedoeld als naschrift - ik ben nog zéér onder de levenden - is het mijn idee om een suggestie te doen aan de huidige beleidsmakers van de gemeente die gedurende tien jaren, vooral hun voorgangers, uit eerdere legislaturen, pakken geld weggehaald hebben uit Grimdeneyk. Vermits niemand van de verkozenen, zijnde meerderheid-oppositie, en alles wat daar tussen hangt, ook maar een stap zet, om het gedrocht weg te halen, klinkt mijn voorstel: wie als niet-Grimdeneykenaar passeert aan de rampzalige versmalling steekt zonder vorm van excuus 50 eurocent in een toestel. Als vorm van péage. Zoals gekend in Frankrijk.

Die totaalopbrengst kan jaarlijks als gift verdeeld worden en ten goede komen van wie effectief verblijft in onze deelgemeente. 1 maart van het navolgende jaar lijkt mij een prima datum om dat bedragje op de rekeningen te zien verschijnen.

© Jean Dexters

Tentoonstelling: " Opgrimbie geheilgd zij Uw naam"
24 April 2016

Organisatie: Heemkundige kring 't oude grimbiaca

Lokatie: Wijkcentrum hoekstraat 1 en
Sint-Kristoffelkerk Heirstraat Opgrimbie

Inkom gratis
aanvang:
10:00-18:00

ERFGOED DAG

